

1. peatükk | Kolmapäev

Hvarfi talu kohal lasus ebatavaline vaikus. Kedagi polnud liikvel, ei inimesi ega loomi. Rohuliblegi ei õõtsunud ja rasked pilved rippusid sumbelt taevas. Need muutsid küll kuju, aga moondumine oli nõnda aeglane, et oli vaevumärgatav. Karlil tekkis peaaegu tunne, nagu oleks aeg seisma jäänud, ja ta vaatas mujale. Ta küünitas raadio poole ja lülitas ilmatee kinni. Diktor oli hakanud lugema ilmaennustust mitmete kalastuspiirkondade kohta, millega Karlil polnud vähimatki pistmist. Noore mehena oli ta ühel kalapüügiretkel käinud ja otsustanud siis kuivale maale jääda.

Karl haaras kõrvalistmelt mütsi ja astus autost välja. Ta viivitas enne selle pähesurumist, et kuulutada. Õues valitses haudvaikus: linnud olid enamjaolt juba tüki aja eest lõuna poole lennanud, kas siis soojale maale või rannikule ja inimasustusele lähemale. Ojad-jõed olid jääahelais, turistid tubased ja pudulojused varju all. Isegi lähedalasuva fjordi vesi oli vagusi.

Ent talus elav perekond oleks ometi pidanud kodus olema ja ta arvas, et midagi võiks neist juba kuulda olla. Vaevalt et kõik neli pereliiget keset päeva magasid. Karl oli umbes nädal tagasi paariga, Ása ja Reyniriga, juttu ajanud ja nad polnud siis maininud, et plaanivad kusagile minna. Seda, et väljasõidud polnud talupidamise juures igapäevane nähtus, teadis ta omast kogemusest ja seetõttu oligi asi jutuks tulnud. Nii harva, kui Karl ise puhkusele hakkas minema, ei rääkinud ta millestki muust. Nii neile, kes kuulata soovisid, kui ka teistele.

Pereautod seisid hoovil, mõlemad paksu lumekihi all. Kõrgendatud kerega maastur ja sportlik sõiduauto, mida kasutati üksnes suvel. Vähemalt polnud Karl näinud, et autot terve selle aasta vältel, mis perekond oli nüüdseks seal elanud, oleks talvisel ajal paigast

liigutatud. Mis oli mõistlik. Temagi poleks hoolinud sellise autoga lumes ja läbimatutes teeludes sõitmisest, teades päris kindlalt, et selline sõit lõpeks kraavis. Iseasi oli maasturiga, mis oli luksusauto ja maksis väidetavalt sama palju kui korralik traktor. Sellega oleks Karl küll olnud valmis läbi lumevallide või kiilasjääl proovisõitu tegema. Kasvõi sellegipärast, et näha, mida raha eest on võimalik saada. Põrgukalleid autosid nägi külas talunike seas harva. Ent see siin polnud mõni tavaline talupidamine. Ja siin ei elanud mõned tavalised talupidajad.

Piisas pilgu heitmisest majapidamisele, et seda taibata. See erines teistest taludest ja seda eelkõige hiigelsuure kaasaegse villa poolest, mille paar oli püsti lõõnud. Vahekoridor, mis oli enamjaolt klaasist, ühendas selle traditsioonilisema kahekordse majaga, millest oli varasematele asukatele täiesti piisanud. Kuid uutel omanikel olid teised nõudmised. Pere eluruumid asusid uues hoones, vana kasutati külaliste ja ajutise tööjõu tarbeks. Külalisi oli seal siiani käinud küll vähe ja tööjõuks olid olnud eranditult noorukesed *au pair*'id, kellest ükski kuigi pikalt vastu ei pidanud. Karl polnud pärinud, miks nad koha üles ütlesid, kuid oli päris kindel, et isoleeritus oli neile ängistavaks muutunud. Noored õitsevad teiste noorte toel ja siit polnud lootust neid leida, kui jätta kõrvale Íris, vanem teismeline peretütar, ning naabertalus elava abielupaari poeg. Ent kui ollakse kahekümnendates ja vajatakse hädasti seltsi, siis teismelistest ei piisa.

Karl polnud küll mingi arhitekt ja ehitustööd polnud tema rida, kuid sellest hoolimata olid tal kindlad vaated vana talu ja uut maja ühendava vahekoridori suhtes. Majad olid läbi ja lõhki erinevad: üks pärines vanemast ajast, mida iseloomustas säästlikkus, teine kuulus kaasaja ekstreemsuste hulka. Majade kokkuliitmine oli sama veider, kui sportautole hobused ette rakendada.

Aga kõik muu oli positiivne, eriti see, et paar pööras tähelepanu talukoha miljööle, kuigi nende hoolikus ületas piirid, mida harilikud talunikud endale lubada võisid, seda nii ajapuuduse kui ka kulutuste poolest. Sellest ükski ei piisanud, et talu ümbrus oli viimase peal korras ja et kusagil ei hakanud silma roosteplekke, kriime, kolahunnikuid

või virnu. Talu nägi tõeliselt armas välja ja kui Karl sinna juhtus, oli tal alati tunne, et oli kogemata *skyr*'i reklaami võtteplatsile sattunud.

Karlil ei jäänud muud üle kui imetleda, kui sundimatu see illusioon maaelu idüllist näis. Vähemalt nende jaoks, kes asjast midagi ei teadnud. Tema oli pealt näinud, kui vana talu, lauta ja kõrvalhooneid renoveeriti, ning teadis tõde. Terve armee töömehi oli kohale tellitud ning tal polnud kahtlustki, et odavam oleks olnud kõik hooned maha lammutada ja nullist alustada. Kuid noored uued maaomanikud olid soovinud säilitada võimalikult palju paiga algsest ilmast ning pannud suurt rõhku sellele, et seos talu ajaloo ja algse rolliga ei kaoks. Tegemist oli maataluga ja selline pidi see nii enne kui ka pärast välja nägema. Ega nad endale suvilat ehitanud. Töömehed vaid naeratasid üksteisele ja Karl vangutas ühes teiste külanaabritega pead. Nad ei hakanud mainima, et talu polnud kunagi kuigi märkimisväärseks peetud, ei majapidamise ega seal harrastatud põllumajanduse poolest. Selle koha saaga polnud midagi sellist, mida tasunuks tallel hoida. Parem oleks olnud lasta sel unustuse hõlma vajuda.

Uue majaga oli sootuks teine lugu. Ei selle disainimisel ega ehitusel polnud peetud silmas piirkonna ja talukoha ajalugu. Kaugel sellest. Hoone oli hiigelsuur ja laekõrgus meeletu. Nii disain kui ka ehitustöö jäid lihtsakoelisusest ja säästlikkusest kaugele. Majamürakas oli enamjaolt betoonist, kuid uhkustas põrguliku maast laeni seinakendega klaaspaviljoniga, mida polnud hoovilt vaadates näha. Seal asusid avatud plaanis hiigelsuur köök, söögituba ja kaminatuba. Uued omanikud olid Karlile öelnud, et see oli mõeldud nii, et nad saaksid süüa teha, einestada ja end niisama lõdvaks lasta, viibides võimalikult palju looduse rüpes. Tema oli piirdunud peanoogutusega, mõeldes omaette, et nemad ongi inimesed, kes endale metsa minnes samal eesmärgil plastmassist mullihotelli majutuse ostavad. Temale see pähe ei mahtunud. Paistku seinad läbi või mitte, loodust on kõige parem kogeda vahetult.

Nüüdseks oli paar koos oma kahe tütrega elanud seal juba üle aasta ja Karli arvamus neist oli täielikult muutunud. Ta ei pidanud neid enam pelgalt rikasteks kõlupeadeks. Ta küll ei taibanud jätkuvalt

maad ega ilma pooltest asjadest, mida nad käsile võtsid, aga nad meeldisid talle. Teisiti polnud lihtsalt võimalik.

Proua Ása oli läbi ja lõhki kena ning oskas iseenda ja oma püüdluste üle nalja visata, et oludega kohaneda. Karli vaatevinklist oli naise peamiseks puuduseks see, et ta oli maaelu jaoks liiga tundehell ja et ta kippus oma nina liiga palju teiste asjadesse toppima. Elu sealkandis oli ometi ka ilma tema juhtnöörideta täiesti kenasti sujunud.

Tema abikaasa Reynir niisama seltsiv polnud ja näis sageli äraolev. Kuid samas oli ta siiras ja ladna olekuga. Enne maale kolimist oli ta ilmselt raskelt haige olnud ja tuule käes võis vahel näha vilksatust suurest armist tema koljul. See jooksis kõrva juurest üle oimu ja lõppes pealael, otse lauba kohal. Armi põhjal tema peaga juhtunut hinnates polnud üllatav, et mees asjadega alati kaasas ei suutnud käia.

Kuid Karli jaoks oli kõige tähtsam see, et mõlemal abikaasal oli huvi õppida nendelt, kes rohkem teadsid, sealhulgas temaltki. Sellist omadust tervitas külarahvas avasüli.

Kõik peale Väike-Hvarfi peremehe naabertalus.

Puutumata lumevaip näitas Karlile, et keegi polnud eilsest saadik, mil taevas end tühjaks puistas, õuel kõndinud. Majale lähemale jõudes märkas ta, et päris nii see siiski polnud. Jäljed viisid elumajast sissevälja väiksesse lauta, kus olid varjul kõik need vähesed pudulohused, keda pererahvas pidas, kui jätta kõrvale kanad maja taga kuudis. Algselt olid perel olnud ka mõned kitsed, kuid neist loobuti. Seepärast seisiski soojustusega renoveeritud tall nüüd tühjana ja oli kaheldav, et selles osas muutust oli oodata. Nemad ei pidanud elajaid selleks, et tarvitada saadusi, nagu tegid seda teised talunikud. Suhtumine ja ümberkäimine meenutas pigem lemmikloomade pidamist. Karjamaal oli Karl näinud lehmi, kellel olid võilillepärjad ümber kaela seotud, ja hobuseid, kelle lakad olid põimitud palmikutesse, mille otsas olid roosad lehvid. Karl pidas tõenäoliseks, et kaunistuste taga oli mängus peretütarde käsi, kuid polnud siiski päris kindel. Nimelt etendasid koduloomad olulist osa ka perenaise fotosessioonides, mille puhul Karl polnud veendunud, kas neid tulnuks liigitada töö või harrastuste alla.

See, et loomad olid talitatud, näitas ilmeksimatult, et pererahvas oli kodus. Olnuks nad väljasõidul, oleksid nad palunud kellelgi külast majapidamise järele vaadata ja sel juhul poleks olnud ka majast välja viivaid jälgi. Karl pidas tõenäoliseks, et küllap oleks valik langenud talle ja Ellale. Kui Väike-Hvarfi omadest üle hüpata, olid nemad paari lähimad naabrid ning olid varemgi Ásale ja Reynirile seda teenet osutanud.

Kuid perekonnast polnud juba oma nädalapäevad midagi kuulda olnud. Sellepärast oligi Karl ise kohale tulnud ja ühtlasi oli see põhjus, miks ta oli ka üleeile sealt läbi põiganud. Ella oli oodanud Ásat ja üht tütardest juukseid lõikama, aga visiit jäi ära. Loomulikult võis inimeste päevaplaan vahel muutuda, isegi maal, kus igauks oli oma aja kuningas. Taolistel puhkudel oli aga kombeks sellest vähemalt teada anda, mida Ása polnud teinud. Ka Ellal endal polnud õnnestunud perega ühendust saada, sest paari mobiilid olid kas väljaspool teeninduspiirkonda või välja lülitatud. Ka saadetud sõnumid ei läinud läbi, sest neid ei avatud. Ellat ei jätnud see külmaks ja sama käis Karli kohta.

Kui Karl maja välisukse poole sammus, kostis laudast vali haugatus. Sellele järgnes sealtsamast kõva klähvimine. Need olid pere kaks koera, tavaline borderkolli lambakoer ja tilluke krants, kes meenutas kõige enam villatuuste, mida vahel aiatokkide otsas võis näha. Koerad olid ka üleeile samamoodi haukunud, aga siis majas sees. Need olid sõbralikud koerad, kes elasid oma elu ilma kindla eesmärgita ja jooksid vahel hoovil vabalt ringi ning tervitasid Karli saabumist. Ent nüüd, mil nad kinni olid pandud, reageerisid nad külalise peale nagu iga teine koer nende olukorras. Haukumisega. Nii et iseenesest polnud lärmis midagi kummalist. Seevastu oli veider, et koerad polnud lahtiselt ega majas. Karl ei mäletanud, et neid kunagi laudas oleks hoitud.

Karl pidas kõige tõenäolisemaks, et pere oli grippi jäänud, ja kõhkles, enne kui uksele koputas. Mis siis, kui nad ongi pea- ja kondivaluga voodis siruli? Nii harva, kui tema ise haigestus, polnud tal vähimatki tahtmist külalisi vastu võtta. Pärast hetkelist juurdlemist koputas ta sellegipoolest. Tal oli halb kõhutunne ja ta oli võtnud kombeks sellele mitte vilistada. Karl ei mäletanud, et see oleks teda eales alt vedanud.

Vastupidi, kõhutunne oli teda pannud sekkuma asjadesse, mis võinuks muidu pahasti lõppeda.

Karl põrnitses korraks laia ja kõrget välisust, enne kui uuesti koputas. Koerad kukkusid selle peale taas haukuma, nüüd juba kooris. Seekord ühinesid ka kaks lehma, kes järjekordse koputuse peale vakka jäid. Karlile kippus tahes-tahmata silme ette kujutluspilt, et loomad kikitasiid laudas kõrvu ja ootasid ukse avanemist sama pinevalt kui tema. Mida ei juhtunud. Karl surus kõrva vastu ust, kuid ei kuulnud seespool mingit liikumist. Ta ajas end sirgu. Polnud lihtne öelda, kui palju oli tarvis, et heli tihkest tammeplangust läbi tungiks.

Karl astus ukse juurest kõrvale ja kiikas läbi akna. Toas põles tuli, kuid liikumist polnud märgata. Ärevustunne kõhus paisus ja ta tegi midagi, mis poleks talle eales enne kodunt lahkumist pähe tulnud.

Karl kummardus postiluugi juurde ja lükkas selle sissepoole lahti. Postiluuk oli uksele pandud kogemata, sest tõenäoliselt polnud maja projekteerinud arhitekt kunagi maal elanud. Abielupaar ilmselt samuti mitte, sest nad polnud joonistel nähtut kommenteerinud. Siin ei tulnud post läbi ukseluugi, vaid jäeti tallu pöörava tee haru ääres seisvasse postkasti.

Kui Karl valmistus tuppa hõikama, nõksatas ta pea tahtmatult tagasi. Soojust toaõhust immitsev lõhn oli talle tuttav. See oli raipenhais, mis ei tulnud kuivanud toalilledest. See oli hõng, mida Karl oli saanud tunda enam kui küll, lehk, mis oli üks ja sama kõigil surnud imetajatel, kes mõnda aega matmata vedelesid. Lõhn polnud tugev ja vähekoenum inimene poleks sellest ehk midagi välja lugenud. Kuid Karlil polnud mingit kahtlust. Toas oli midagi, mis oli surnud.

Karl tõmbas käe eemale ja luugiklapp vajus valju klõpsatusega oma kohale. Loomad laudas ei hakanud haukuma, hirnuma ega ammuma ning sealpool valitses samasugune vaikus kui majaski. Karl tundis ebamugavust, kuna ta viibis sel käigul üksinda. Ta kaalus, kas piiluda lauta ja vaadata, kas leiab ehk sealt kellegi, kuid lõi käega. Kui nii, siis oleks see inimene tulnud vaatama, kes saabus. Laudad polnud niimoodi disainitud, et ümberkaudsed helid neisse ei kostaks, ja automürin oli ju sinna kuulda olnud, olgu peale, et luksuslaut oli värskelt

renoveeritud. Pealegi kartis ta, et koerad võiksid plehku panna, kui ta ukse avaks. Nad polnud just kõige kirkamad kriidid karbis ja oleksid kahtlemata kumbki ise suunda plaganud.

Karl tõmbas keelega üle kuivade huulte. Ta libistas kätega läbi juuste, silus oma habemetüükais põski ja püüdis olukorras selgust saada. Hais üksi ei pruukinud midagi tähendada. Võib-olla oli köögilauale jäänud vedelema roiskunud liha. Võib-olla oli pere vahetult enne haigestumist grillida kavatsenud ja liha oli liiga pikalt toatemperatuuril seismas. Totter oletus, kuid etem kui nii mõnigi teine, mille Karl peast välja heitis. Ta tuletas endale meelde, et totraid oletusi ei maksa kunagi välistada. Elu on harva läbi mõeldud ja kaalutletud.

Karl otsustas minna maja taha ja vaadata, kas tal õnnestub läbi kõrgete klaasseinte midagi näha. Kardinat polnud seal kunagi ette tõmmatud ja tal oli olnud keele peal, et juhtida paari tähelepanu sellele, et nad saaksid niimoodi küttekulusid vähendada. Enne kui ta sõnad lendu jõudis lasta, meenus talle aga, et neil polnud ju rahapuudust. Nad olid enda tarbeks lasknud energiapuuraugu kaevata ja neil polnud sellest sooja ega külma, kui pididki rohkem kütma.

Lumevaip maja taga oli puutumata. Keegi polnud klaaspaviljonist avaneval verandal käinud. Aas taamal oli lumekatte all, nagu ka ida poole jäävad mäed. Vaade, mis elanikke niivõrd köitis, oli nüüd valge nagu puhas lina.

Ent Karl polnud tulnud siia vaadet nautima. Ta pööras end klaasseinte poole ja lasi silmadel üle stiilipuhta köögi rännata. Ei mingeid kõrgeid seinakappe ega käepidemeid kapiustel või sahtlitel ja kui poleks olnud erakordselt keerulist kroomitud kohvimasinat ja kraani valamukohta, oleks interjööri võinud samahästi olla kaminatoa juurde kuuluv laiendus.

Köögilaualt polnud toitu ära koristatud, nii et Karl hingas pisut kergemalt. Pererahvas pidi olema kodus ning elu ja tervise juures. Nad olid süüa söönud ja pikali heitnud. Nähtavasti tõbistena, sest ta polnud kunagi varem midagi väljaspool söögikordi köögilaual näinud. Nüüd seisid seal avatud piimapakk, klaas, taldrik, leib-sai ja pakend

viilutatud leivapealisega. Ühtki roiskuvat lihakäntsakat seevastu silma ei torganud. Ehk olid nad kõhugripis ja ta oli luugist immitsevat haisu valesi tõlgendanud. Karl lootis, et see oligi selgitus, kuigi teadis südamepõhjas, et ei ajaks neid kaht omavahel segamini. Oksehais on ebameeldiv, aga kõõmes võrreldes kõdunemislehaga. Seda põhjustab imal aroom, mis haisuga kaasas käib, justkui oleks keegi roiskuvale objektile parfüümi piserdanud, et olukorda parandada.

Karl oli oma järgmisi samme vaagides kahevahel. Kõige mõistlikum oleks sealt muidugi jalga lasta. Ta ei tahtnud, et keegi pere-liikmetest järsku välja ilmuks ja näeks teda läbi akna luuramas. Ent majast eemaldudes hakkas ta otsuses kahtlema. Abikaasad olid kõige hullemat sorti vurled, keda ta eales oli tundnud. Ükskord olid nad temalt küsinud, kas sõnnikuhaisust laudas poleks kuidagi võimalik lahti saada. Et kas pole olemas pihustit või pulbrit, mis haisu leevendaks. Tema oli teinud neile teatavaks kurva uudise, et midagi sellist pole saadaval, neil tuleb lõhnaga lihtsalt ära harjuda. Inimesed, kes esitavad sääraseid küsimusi, ei lase oma kodul lehata, nagu oleks see hauakamber kuumalaine ajal. Siin oli ilma vähimagi kahtluseta midagi kõvasti paigast ära.

Karl läks reipal sammul klaasseinas asuva ukse juurde ja haaras käepidemest. Kui ta nüüd magava perekonna juurde sisse murrab, siis lihtsalt on nagu on. Veel vähem tahtis ta minna tagasi koju ja öelda Ellale, et seegi käik oli tühja jooksnud. Ta ei pääsenud kunagi sellega, et rääkis naisele vaid pooltõde, vaid pidi rääkima asjast nii, nagu on. Kõik paistis olevat enam-vähem korras, kui kerge raipehais välja arvata.

Köögitoa uks osutus avatuks ja Karl alustas sellega, et hüüdis ukse vahelt Ásat ja Reynirit. Nõrk, kuid tülgastav hais tungis koos sooja toaõhuga õuekülma ja Karl krimpsutas vastust oodates nägu. Ent vastust ei tulnud.

Karl astus tuppä enne, kui ta jõudis ümber mõelda, ja hüüdis uuesti. Nagu ennegi jäi vastus tulemata. Ta pilk peatus parkettpõranda tumedatel laikudel, mis meenutasid jalajälgi. See oli sama pentsik kui lehk, mis õhus heljus, sest põrand oli harilikult säravalt puhas

ja läikima nühitud. Ta hindas pilguga jälgi, nägi, et need viisid maja sisemusse, ja otsustas neile järgneda.

Kuigi teda oli ennegi sisse kutsutud, oli ta viibinud vaid ühiskasutatavates ruumides: elutubades ja toredas suures köögis. Muus osas ta maja plaaniga tuttav polnud, kuid niipalju siiski teadis, et magamistoad asusid eraldi tiivas. Ja sinna poole jäljed viisidki. Koridoriuks oli kinni ja ta märkas uksele mitmeid kraape jälgi. Need jooksid ülevalt alla ja eraldusid paneeli alumisel poolel kaheks erinevaks tulpaks, väiksemad kraapsud allpool ning pikemad ja sügavamad käepideme kõrval. Polnud kahtlust, et see oli koerte lugematute lootusetute sissepääsukatsete tagajärg. Ta oli veendunud ka selles, et kraaped olid võrdlemisi värsked, sest paar lasi alati kõik tekkinud kahjud nii majas kui ka õues kohe ära parandada.

Karl kattis sõrmed käsivarrega ja lükkas koridoriukse lahti. Asi oligi nii, nagu ta oli kartnud: hais muutus vängemaks ja Karl tundis, kuidas süda kloppima hakkas.

Koridoris oli mitu ust, mis olid kõik kinni tõmmatud. Karl otsustas jälgi mööda minna ja avas ukse tuppa, kuhu need viisid, käsivart endiselt näo ees hoides. See paistis olevat abielupaari magamistuba. Karl tardus ukselävele seisma. Erakordselt laias voodis lebas naine, kes tema nägemist mööda võis olla Ása. Voodiriided olid sassis, voodijalutsis oli otsapidi põrandale libisenud kaheinimese suletakk. Padjad olid laiaili pillutud, kaks vedelesid põrandal ja üks oli voodipeatsis. Ása lebas aluspesus ja T-särgis selili. Samuti kui tekk, oli üks jalgadest põrandale rippu, teine põlvest kõverdatult voodil. Naise käed olid kummalises asendis, üks kehast eemale sirutatud, küünitades kõrvalasuval vabale voodipoolele. Teine käsi oli küünarnukist kõverdatud, sõrmed vastu lõuga. Särk, mis oli kunagi olnud valge, oli kuivanud verest läbi imbunud nagu linadki. Särk oli üles rullunud ja see osa kõhust, mis välja paistis, oli kummalist neonrohelist värvi. Jalasääred ja ülejäänud katmata ihuliikmed olid aga hallikad, pundunud ja tumedate veresoontega kaetud. Kuigi Karl oli surma nägemisega harjunud, olid surnuteks alati olnud pudulohused. Karvased elajad, kelle paljast nahka polnud eriti näha. Ent

ta teadis surmast piisavalt palju, et naine sinnapaika jätta. Teda polnud võimalik päästa.

Karl ei saanud siiski sada protsenti kindel olla, et ta naises Ása ära tundis, sest surnu nägu oli niisama hullus seisus kui kehaliikmed. Õigupoolest veelgi hullemas. Pealael irvitas sügav raiehaav, mis ulatus pealaest otsmiku keskpaigani. Kahvatute huulte vahelt piilus keeleots, tuhmid silmad olid pahupidi. Tundus, nagu oleks naine püüdnud surmahetkel oma vigastust näha. Igatahes oli üsna selge, et ta polnud surnud loomulikku surma. Seda tunnistasid ka vereprintsmed seintel ja põrandal, isegi lagi polnud puutumata jäänud.

Karl löi käe suu ette ja pages selg ees toast. Iiveldusega võideldes sundis ta end ka teistesse tubadesse vaatama, otsides tüdrukuid ja Reynirit. Uks, mille ta järgmiseks avas, näis viivat vanema tütre tuppa ja tüdrukut silmates ei suutnud ta end tagasi hoida. Oksejuga, mis tema suust purskus, lendas toa põrandale hüübinud vereplekkidele. Karl oksendas veel kord, kui ta pooloimetult eesuksest välja koperdas, olles näinud enam kui tarvis.

Ta kuivatas jopevarrukaga suud, istus autosse ja haaras värisevate kätega mobiili. Avastades, et levi pole, viskas ta telefoni kõrvalistmele ja käivitas mootori, äärepealt uuesti oksele hakates. Suure ähmiga tagurdades, et auto ümber keerata, langes ta pilk korraks majadele. Ühes vana maja ülemise korruse toas olid kardinad ette tõmmatud. Karl oli päris kindel, et kui tema hoovile sõitis, olid kõikidel akendel kardinad lahti.

Ta keeras rooli ja sõitis tuhatnelja minema. Niipea kui ta teeharult välja pööras, hakkas lund sadama.